

фломастерів, олівців та інших необхідних для творчої роботи дрібничок. Захопила ще й плеєр, щоб слухати в дорозі улюблене.

Мамі ж, як завжди, випало найважче — зробити все, щоб сім'я не потерпала від холоду й голоду за дві доби в горах. Вона ходила від комори до кухні й назад, збираючи продукти, посуд і дитячий одяг. За мамою, наступаючи на п'яти, бігала Оленка, чотирирічна сестра Остапа і Дарини, й плакала — її не ризикнули брати на ночівлю в гори і залишали з бабусею.

Виїхали. Дорога з Долини до урочища Бубнище тривала менш як годину (збиралися втричі довше). Намет розклали біля великого каменя, що в профіль нагадував якогось велетенського звіра. Люду під вечір поменшало, бо туристів привозять сюди зранку, а пообіді вони вже помалу розїжджаються. На ніч переважно залишаються лише скелелазки, які тут тренуються, але сьогодні і їх не було. Опинившись посеред дикої природи, Остап із Дариною безперестанку гасали

поміж деревами одне за одним. Мама з татом ледве встигали за ними. Це був одвічний двобій двійнят — ще від народження дух суперництва витав над ними. Збоку могло здатися, що вони терпіти не можуть одне одного, насправді ж діти не могли одне без одного прожити й дня. І якщо обставини їх розлучали — хоча таке траплялося дуже нечасто, — то вже за годину вони сумували і не могли дочекатися зустрічі, щоб знову почати одвічну «війну».

Остап був на чотири хвилини старший за сестру, чим неабияк пишався і вимагав, щоб та його слухалась. Але Дарина була на пів голови вища, тому слухатись не збиралася. Через це й виникали майже всі конфлікти. Зате у школі вони чудово ладнали: те, що не вмів Остап, непогано вдавалося Дарині, й навпаки — якщо щось не вдавалося Дарині, то зазвичай Остап робив це запросто. Тому Дарина ніколи не хвилювалася за домашні завдання з математики — їх блискуче вирішував за них двох Остап.

Хлопець, своєю чергою, не переймався уроками малювання, адже Дарина залюбки малювала б хоч і за цілий клас, а не лише за брата.

Настав вечір. Чай із лісових трав і гірське повітря навівали сон. Діти були не проти ще побігати, але тато з мамою скомандували «відбій». У наметі була спеціальна сітка від комарів, тому позасинали швидко, уникнувши нерівного бою з кусючими терористами...

* * *

— Дарино, ти не спиш? — прошепотів Остап.

— Ні.

— Вилазь, тільки не зачепи ногою маму.

— Не командуй, сама знаю.

Остапів годинник показував пів на дванадцятю. Нічний птах зірвався з гілки і щез у темряві. Дарині стало трохи боязко.

— А може, не підемо? — засумнівалася вона. Біля мами було так добре...

— Іншої такої нагоди не буде, ходімо, — намагався твердо відповісти Остап, хоча теж тремтів від страху.

Маршрут для пошуку скарбів діти вибрали ще вдень. Неподалік виявилось кілька печер, де можна було заховати навіть слона з усім його сімейством, не те що скриню із золотом. Але чомусь усі туристи намагалися спуститися лише в одну з них — ту, яка, за легендою, очищає від гріхів, якщо зможеш у неї зайти. Бо запеклих грішників вона нібито взагалі до себе не впускає.

Оскільки опришки забирали золото лише в грішних ненажерливих багатіїв і роздавали його бідним, вважав Остап, то ця печера є найкращим місцем для схованки. Хлопець одягнув через плече офіцерський планшет, узяв похідну лопатку, а Дарина прихопила ще й рюкзак з усіма своїми речами, чим не на жарт розізлила брата. Проте сперечатися було марно — Дарина все одно вчинила б по-своєму. Та й часу шкода. У небі гордо

сяяв повний місяць, тож не було потреби вмикати ліхтарик. Діти взяли за руки і тихеньку рушили до печери.

Остапові вистачило сміливості лише до перших сходинок, що вели в темний прохід між скелями. Далі йому затрусилися ноги, і він наказав сестрі йти першою, щоб та не помітила його страху, а сам, мовляв, прикриватиме її ззаду. Кілька хвилин вони крок за кроком спускалися вниз, наближаючись до печери. Біля входу Остап підштовхнув Дарину, і та, легко прослизнувши всередину, зчезла.

Хлопець тихо покликав її... Відповіді не було... Покликав голосніше, а потім закричав і, переборюючи страх, теж зайшов усередину.

— Дарино-о-о!!! — гукав Остап. — Дарино, не жартуй, відізвись!!!

Але озивалася тільки луна. Від страху він навіть забув про ліхтарик і метушився, намагаючись зорієнтуватись у темряві.

Раптом посеред печери спалахнуло яскраве біле світло...